

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **J. M.**, zastoupena JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou, se sídlem Sovova 709/5, Litoměřice, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2013, č. j. KUJI 63451/2013, sp. zn. OOSČ 636/2013 OOSC/216, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 9. 2014, č. j. 41 A 92/2013 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Rozhodnutím Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, ze dne 11. 7. 2013, č. j. MMJ/OD/12052/2013-9, JID: 89857/2013/MMJ (dále jen „**prvoinstanční rozhodnutí**“), byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu naplnila porušením § 4 písm. c) a § 18 odst. 3 s odkazem na odst. 6 téhož zákona. Konkrétně žalobkyně jako řidič

osobního vozidla překročila nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec, sníženou dopravní značkou B 20a na 70 km/hod. o 32 km/hod.

Žalovaný na základě odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 24. 9. 2013, č. j. KUJI 63451/2013, sp. zn. OOSČ 636/2013 OOSC/216 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), prvoinstanční rozhodnutí změnil tak, že z výrokové části prvoinstančního rozhodnutí se vypouští slova „a § 18 odst. 3 s odkazem na odst. 6“; ve zbytku prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

Krajský soud v Brně (dále „**krajský soud**“) rozsudkem č. j. 41 A 92/2013 – 23 ze dne 17. 9. 2014 (dále „**napadený rozsudek**“), zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí. Krajský soud uvedl, že jedinou žalobní námitkou bylo, že ve spise nebyla založena plná moc udělená žalobkyní Ing. M. J. k zastupování žalobkyně ve správním řízení, a to proto, že do spisu byla doručena pouze kopie plné moci, nikoliv originál, přičemž dohoda mezi žalobkyní a Ing. J. byla taková, že aby mohla být správním orgánem plná moc respektována, musí být správnímu orgánu doručen originál plné moci, přičemž ten správnímu orgánu doručen nebyl, neboť žalobkyně si zastupování Ing. J. rozmyslela z důvodu osobní antipatie. Dle žalobkyně tak nemohla být rozhodnutí doručována Ing. J. Tomuto krajský soud nepřisvědčil, neboť ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně udělila Ing. J. plnou moc pro zastupování ve věci v plném rozsahu, ve všech stupních řízení, včetně řízení před správním soudem a doručování písemností. Z ustanovení § 33 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „**správní řád**“), nevyplývá, že by se muselo jednat o originál plné moci, jak tvrdí žalobkyně. Doložená plná moc má všechny zákonem stanovené náležitosti. Rozhodnutí obou správních orgánů byla správně doručována pouze Ing. J. Námitku žalobkyně, že ve spise nebyla založena řádná plná moc, jež by opravňovala Ing. J. jednat jménem žalobkyně v předmětném přestupkovém řízení, vyhodnotil krajský soud jako účelovou. Pokud žalobkyně nechtěla, aby ji v řízení zastupoval Ing. J., měla tuto skutečnost správním orgánům sdělit. Krajský soud uvedl, že ze založené plné moci je zřejmá svobodná vůle žalobkyně zvolit si zmocněnce Ing. J. Pokud žalobkyně nyní tvrdí, že udělení plné moci v uvedeném přestupkovém řízení zmocněnci Ing. J. nebylo projevem její svobodné vůle, tomuto tvrzení nemohl krajský soud uvěřit, a to s ohledem na obsah plné moci. Jedná se o tvrzení účelové, neboť žalobkyni byl uložen nejen peněžitý trest, ale zejména zákaz řízení všech motorových vozidel po dobu dvou měsíců, což je pro řidiče nepříznivá situace, kterou chce zvrátit.

Proti napadenému rozsudku nyní žalobkyně (dále „**stěžovatelka**“) brojí **kasací stížností**. V ní stěžovatelka uvádí, že krajský soud při výkladu zcela ignoroval skutečnost, že vůči ustanovení § 33 správního řádu existuje *lex specialis*, jímž je § 22 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále „**zákon č. 300/2008 Sb.**“). Třetí odstavec uvedeného ustanovení uvádí, že pokud má být podle jiného právního předpisu předložen dokument v listinné podobě, je tato povinnost splněna (až) předložením jejího výstupu. Pokud tedy není při elektronickém podání splněna podmínka předložení výstupu autorizované konverze, nelze podání považovat za podání listiny v písemné podobě. Neautorizovaná kopie zaslaná Ing. J. nemůže být považována za předložení plné moci. Dále stěžovatelka uvádí, že nelze podání kopie plné moci považovat za projev její vůle, neboť za takový by se dal považovat pouze v případě, pokud by podání učinila sama. Správní orgán bez dalšího nemůže

pokračování

akceptovat kopii plné moci zaslanou osobou odlišnou od zmocnitele, neboť z takového plné moci nelze žádným způsobem usuzovat, že byla udělena zmocnitelem, nikoliv osobou zcela odlišnou. Správní orgán tak měl podatele vyzvat podle ust. § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění obsahového nedostatku podání spočívajícího v absenci originálního podpisu na plné moci, případně písemnosti doručovat stěžovatelce a ke zcela vadné plné moci nepřihlídnout.

Stěžovatelka neměla důvod, aby správnímu orgánu zasílala jakékoliv vyrozumění o tom, že nechce být dále zastupována, neboť správnímu orgánu ani nezaslala vyrozumění o tom, že zastupována být chce. Stěžovatelka je tak názoru, že bylo porušeno její právo na spravedlivý proces (čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod), neboť ze strany orgánů veřejné moci má být doručováno skutečnému zmocněnci a pokud takového zmocněnce není, popř. orgány veřejné moci nemají spolehlivý důkaz o zmocnění (např. originál nebo konverzi plné moci), musí být doručováno výhradně účastníkovi řízení. Stěžovatelka se domnívá, že správní orgány nepostupovaly v mezích správního řádu, když dovodily existenci zmocnění, aniž by bylo prokázáno, a tím porušily čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Stěžovatelka neměla tušení, že je zastoupena. Stěžovatelka se domnívá, že v případě zamítnutí kasační stížnosti nastane zcela absurdní situace, kdy se stěžovatelka nebude moci domoci náhrady, jelikož po správním orgánu či ve správním soudnictví nebude možné požadovat náhradu škody, neboť správní orgány považují plnou moc za bezchybnou a zmocnění za projev vůle poškozené; oproti tomu soudy v civilním řízení odmítnou stěžovatelce přiznat náhradu škody vůči zmocněnci, který za ní jednal neoprávněně, neboť kopii dokumentu budou považovat za právně neplatnou. Závěrem stěžovatelka uvádí, že označení žalobní námítky za účelovou s odkazem na skutečnost, že stěžovatelce byl uložen zákaz řízení, považuje ze strany krajského soudu za alibistické, neboť takto by mohl krajský soud označit veškeré námítky všech podaných správních žalob.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že považuje napadený rozsudek za zákonný a správný, a že ve zbytku odkazuje na svá dřívější vyjádření v této věci, neboť stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla žádné nové skutečnosti. Ve vztahu k účelovému a obstrukčnímu předkládání plné moci v kopii a následné tvrzené absenci zastoupení žalovaný dokázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný navrhl Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost zamítnout.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že byla podána osobou oprávněnou včas a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatelky v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost **není důvodná**.

Zásadní otázkou k posouzení i nyní zůstalo to, zdali postačí, pokud je plná moc k zastupování v řízení před správním orgánem správnímu orgánu doložena v prosté kopii. Přitom tato otázka byla již Nejvyšším správním soudem dříve řešena, a to např. v rozsudku ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 – 26 (veškerá zde uváděná judikatura je dostupná na www.nssoud.cz), ve kterém zdejší soud dospěl k závěru, že pokud zmocněncem předložená plná moc má všechny potřebné náležitosti (k tomu viz dále), je pro nastoupení účinků zastoupení dostatečné, že správnímu orgánu byla předložena prostá kopie této plné moci. Pokud tedy postačuje předložení písemné plné moci v kopii prosté, je nasnadě, že v takovém případě je na roveň prosté kopii postavena i nekonvertovaná písemnost doručená prostřednictvím elektronické pošty zmocněné osoby. Plnou moc tedy nebylo třeba dokládat v konvertované podobě. Ustanovení § 22 zákona č. 300/2008 Sb. tak nebylo možno aplikovat. Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že doložená plná moc obsahuje veškeré potřebné náležitosti, konkrétně tedy: rozsah zmocnění (srov. § 33 odst. 2 správního řádu), uvedení osoby, která je k zastupování účastníka zmocněna (Ing. J.), podpis zmocnitele (čitelný podpis stěžovatelky) a datum, ze kterého je zřejmé, od kterého konkrétního okamžiku je zmocněnec oprávněn úkony za zastoupeného činit (19. 6. 2013). Jedná se tedy o řádnou plnou moc, s jejímž předložením správní řád spojuje příslušné účinky (srovnej zejména § 34 správního řádu). Správní orgány tak nemusely o existenci zastoupení pochybovat a zcela správně doručovaly písemnosti zmocněnci Ing. J. Těmto námitkám stěžovatelky nemohl tedy Nejvyšší správní soud přisvědčit.

Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou posoudil i námitku, že podání kopie plné moci Ing. J. nelze považovat za svobodný projev vůle stěžovatelky, neboť toto podání neučinila ona sama. Pokud stěžovatelka, jak sama uvádí, zmocněnci zaslala naskenovanou plnou moc, jež splňovala všechny potřebné náležitosti, muselo jí být zřejmé, že bude zmocněncem předložena správním orgánům jako doklad o jeho zmocnění, i kdyby to snad zamýšlela stěžovatelka učinit pouze podmíněně (za podmínky doručení originálu plné moci správnímu orgánu), aniž to však v plné moci výslovně uvedla. Proto stěžovatelka, chtěla-li se vyhnout případným negativním následkům vyplývajícím z tvrzeného „podmíněného“ zmocnění (byť tato podmíněnost z ničeho, kromě následného tvrzení stěžovatelky, neplyne), měla tuto skutečnost včas sdělit správním orgánům. Když tak neučinila, správní orgány neměly jakýkoliv důvod pochybovat o tom, kdo a v jakém rozsahu a také od kdy je jménem stěžovatelky oprávněn ve správním řízení jednat (srov. výše uvedený rozsudek č. j. 4 As 171/2014 – 26).

Tvrzení stěžovatelky, že kopii plné moci zmocněnci zaslala jen pro účely evidence, neboť se dohodli, že zastoupení bude platné až po zaslání originálu plné moci, a že o zastoupení ve správním řízení tak nevěděla, je účelovou procesní konstrukcí, která neodpovídá průběhu správního řízení. V rozsudku ze dne 3. 6. 2014, č. j. 9 As 162/2014 – 31, Nejvyšší správní soud uvedl *„Námítky zpochybňující zastupování jsou součástí předem připraveného scénáře, jehož jediným účelem je správní řízení prodlužovat, zpochybňovat doručování, případně zastupování, a dosáhnout tímto způsobem uplynutí zákonem stanovené prekluzivní lhůty pro uložení sankce. Je samozřejmě věcí stěžovatele, jakou procesní obranu a strategii zvolí, nicméně tvrzením, že nevěděl o úkonech prováděných zmocněncem, Nejvyšší správní soud nemohl uvěřit. Ostatně bylo by také poměrně překvapivé, že by pan K. zcela zdarma a pro vlastní potěšení, navíc tajně, zastupoval před správními orgány řidiče, kterým je obvykle ukládán zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel.“* Tyto

pokračování

závěry lze s ohledem na to, že v citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval skutkově i právně téměř shodnou věcí, bez dalšího vztáhnout i na nyní projednávaný případ. Účelovost tvrzení o neexistenci a nevědomosti o právním zastoupení lze dále dovozovat i z následujícího. Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno přímo stěžovateli. Ta se však k jednání nedostavila. Den před jednáním prostřednictvím emailu zaslal zmocněnec stěžovatelky správnímu orgánu omluvu z jednání (neúčast nebyla správním orgánem omluvena, neboť nebyl doložen důvod omluvy). V tomto emailu přiložil plnou moc pro zastupování stěžovatelky v předmětné věci. Pokud by bylo pravdou, že stěžovatelka o zastoupení skutečně nevěděla, zajisté by se na ústní jednání dostavila sama, nebo by se z něj sama omluvila. Nic takového však stěžovatelka neučinila. K tomu v žalobě stěžovatelka uvedla, že věřila, že správní orgán tento absurdní případ „shodí ze stolu“ a s ohledem na množství práce se neúčastnila ústního jednání. Naopak v kasační stížnosti uvedla, že ústního jednání se neměla v úmyslu účastnit, neboť svou účast považovala za zbytečnou, jelikož rozhodování u správního orgánu prvního stupně fakticky probíhá pouze automatickým přepokopováním oznámení o podezření od policie do rozhodnutí, kdy účastník řízení na tomto stavu nemůže nic změnit, neboť veškerá jeho tvrzení jsou považována za účelová a veškeré návrhy na důkazy nadbytečné. Jedná se tedy o dvě zcela rozporná tvrzení, ze kterých lze jednoznačně usuzovat o účelovosti a nepravdivosti předmětného stěžovatelčina tvrzení.

Nejvyšší správní soud nemohl ani odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatelka v žalobě uvedla, že zastoupení zmocněncem si rozmyslela z důvodu vzniku osobní antipatie. V reakci na tuto námitku žalovaný ke svému vyjádření k žalobě přiložil kopii písemnosti, ze které vyplynulo, že stěžovatelka je stejným zmocněncem zastoupena i v jiném řízení vedeném žalovaným. To stěžovatelka nepopřela, když v kasační stížnosti uvedla, že netvrdí, že by osobu zmocněnce neznala či s ní nespolečně pracovala, pouze konstatuje to, že zmocněnci sdělila, že si zmocnění v této věci rozmyslela, neboť se chce „zastupovat sama“. I z těchto tvrzení, kdy stěžovatelka v žalobě uvádí jako důvod pro odstoupení od zastoupení osobní antipatie a v kasační stížnosti toto své žalovaným zpochybněné tvrzení nekonstatuje, lze usuzovat o účelovosti a nepravdivosti stěžovatelčina tvrzení o neexistenci zastoupení.

Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že krajský soud nesprávně (nelogicky) dovozoval účelovost postupu stěžovatelky ze skutečnosti, že jí byl udělen zákaz činnosti, neboť to samo o sobě nemůže založit účelovost stěžovatelčina tvrzení. To však nic nemění na závěru, že tvrzení stěžovatelky je s ohledem na výše uvedené vsutku účelové. Úvaha krajského soudu je tak sice nedokonalá, ale vedla ke zcela správnému výsledku, a tudíž tato chyba v úvaze nemohla mít jakýkoliv vliv na zákonnost či správnost napadeného rozsudku.

Další námitka stěžovatelky spočívala v tom, že v případě zamítnutí kasační stížnosti nastane zcela absurdní situace, kdy se stěžovatelka nebude moci domoci náhrady, jelikož po správním orgánu či ve správním soudnictví nebude možné požadovat náhradu škody, neboť správní orgány považují plnou moc za bezchybnou a zmocnění za projev vůle stěžovatelky; oproti tomu soudy v civilním řízení odmítnou přiznat stěžovatelce náhradu škody vůči zmocněnci, který za ní jednal neoprávněně, neboť kopii dokumentu

budou považovat za právně neplatnou. Tuto námitku musí Nejvyšší správní soud odmítnout jako čistě spekulativní; Nejvyšší správní soud nemůže nikterak předjímat výsledky stěžovatelkou uváděných řízení.

Z výše uvedeného je zřejmé, že postup správních orgánů, kdy od obdržení kopie plné moci udělené stěžovatelkou zmocněnci jednaly s tímto zmocněncem, byl zcela správný a v souladu se zákonem. Stejně tak byl správný závěr krajského soudu, který stěžovatelčinu žalobu zamítl. Z toho vyplývá, že nemohlo být porušeno stěžovatelčino právo na spravedlivý proces, popř. principy zakotvené v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod či v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky.

III. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud neshledal, že by v daném případě byl naplněn jakýkoliv kasační důvod. S posouzením a postupem krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožnil, a proto kasační stížnost stěžovatelky ve smyslu § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu